

Kitab Daniel - Nomer Opat

Batu unting-unting

Jeff Pippenger

2023-11-27

Urang keur ngabahas “tujuh kali” dina Imamat dua puluh genep sakumaha digambarkeun dina kitab Daniel. Urang ngalakukeun ieu lantaran salah sahiji ciri nubuat tina “tujuh kali” téh nya éta ngagambarkeun “batu sandungan” anu dipiceun ku para tukang ngawangun. Kuring netepkeun batu sandungan anu digambarkeun dina Kitab Suci minangka hiji bebeneran anu bisa katingali, tapi henteu katingali. Pikeun jalma-jalma anu ningali éta, éta téh mulya; ari pikeun jalma-jalma anu henteu ningali éta, éta lain ngan saukur anu nyandungkeun maranéhna, tapi éta téh batu anu ngaluluhkeun maranéhna jadi bubuk.

Nalika Kristus nampilkeun batu anu dipiceun ku para tukang ngawangun, Anjeunna nétélakeun yén batu panjuru éta bakal jadi “sirah” tina panjuru. Pesen ngeunaan batu anu dipiceun dina Kitab Suci salawasna patali jeung Allah ngaliwatan hiji umat pasatujuan anu baheula, bari dina waktu anu sarua Allah keur asup kana pasatujuan jeung hiji umat anu saméméhna lain umat Allah.

Yesus ngandika ka maranehna, “Naha maraneh can kungsi maca dina Kitab Suci, ‘Batu anu dipiceun ku para tukang ngawangun, nya eta geus jadi batu poko juru; ieu teh padamelan Gusti, sarta matak ajaib dina panon urang’? Ku sabab eta Kami nyarita ka maraneh, Karajaan Allah bakal dicokot ti maraneh, sarta dipaparinkeun ka hiji bangsa anu ngahasilkeun buahna. Jeung saha bae anu titajong kana ieu batu bakal remuk; ari ka saha bae ieu batu ragrag, manehna bakal digerus nepi ka jadi bubuk.” Mateus 21:42–44.

Nubuat “waktu” anu kahiji anu ku William Miller dipingpin ku para malaikat suci téh nyaéta “tujuh waktu” dina Imamat dua puluh genep. Adventisme Laodikea ngamimitian prosés ngagulingkeun bebeneran-bebeneran dasar anu ku Gusti dirarangkén ngaliwatan palayanan Miller ku cara nampik panemuan Miller anu pangheulana pisan. Tangtu waé, unggal ilustrasi nubuatan ngeunaan hiji dasar anu suci téh mangrupa ilustrasi ngeunaan Kristus, anu nyaéta “Batu” éta, ku kituna panolakan kana “tujuh waktu” dina taun 1863 lain ngan ukur nandaan awal prosés panolakan kana bebeneran-bebeneran dasar, tapi ogé ngawakilan panolakan ka Kristus. Sakumaha dina kasaksian Kristus ngeunaan batu anu dipiceun, Petrus ogé nétélakeun yén salah sahiji nubuatan anu patalina jeung batu dasar téh nyaéta yén éta ahirna bakal jadi “sirah juru”.

Ku sabab kitu ogé, dina Kitab Suci aya katuliskeun: “Tenjo, Kami netepkeun di Sion hiji batu juru anu utama, anu kapilih, anu mulya; jeung sing saha anu percaya ka Anjeunna moal meunang kaéra.” Ku kituna, pikeun aranjeun anu percaya, Anjeunna téh mulya; ari pikeun maranehna anu henteu nurut, “batu anu dipiceun ku tukang-tukang ngawangun, eta pisan anu geus dijadikeun batu juru anu utama,” jeung, “hiji batu anu ngajadikeun titajong, jeung hiji cadas anu ngabalukarkeun kasandung,” nya eta pikeun maranehna anu titajong ku sabab kana pangandika, lantaran maranehna henteu nurut; ka dinya keneh maranehna geus ditangtukeun. Tapi aranjeun téh hiji bangsa anu kapilih, hiji imam-imam karajaan, hiji bangsa anu suci, hiji

umat kagungan husus; supaya aranjeun ngembarkeun kamulyaan Anjeunna anu geus nyaur aranjeun kaluar tina gelap kana caang-Na anu ajaib: Aranjeun anu baheula lain umat, tapi ayeuna geus jadi umat Allah; anu can meunang rahmat, tapi ayeuna geus meunang rahmat. 1 Petrus 2:6–8.

Batu pondasi dina mimiti Adventisme, jadi batu panghulu juru. Yesaya sapuk jeung Kristus sarta Petrus, jeung Yesaya ngagunakeun batu pondasi pikeun ngagambarkeun hiji umat perjangjian anu keur diliwatan ku hiji umat perjangjian anyar. Dina kasaksian-Na anjeunna ngagambarkeun hiji golongan anu geus nyieun perjangjian jeung pati, sarta anu geus narima hiji kabohongan. Kabohongan anu maranéhna tanpa téh nyaéta kabohongan anu ku Paulus diidentifikasi minangka nu mawa kasasab anu kuat ka jalma-jalma anu nyieun perjangjian jeung pati, lantaran maranéhna henteu narima kanyaah kana bebeneran.

Ku sabab kitu, dangukeun pangandika PANGERAN, heh maraneh jelema-jelema anu ngahina, anu marentah rahayat ieu nu aya di Yerusalem. Sabab maraneh geus ngandika, Urang geus nyieun jangji jeung pati, jeung jeung naraka urang geus nyieun kasapukan; lamun pecut anu ngagebrus ngaliwatan bakal ngalintas, éta moal nepi ka urang; sabab urang geus ngajadikeun bohong jadi pangungsian urang, jeung dina kapalsuan urang geus nyumputkeun diri: Ku sabab kitu, kieu timbalan Gusti ALLAH, Tenjo, Kami nempatkeun di Sion pikeun jadi pondasi hiji batu, batu anu geus diuji, batu juru anu mulya, pondasi anu pasti: sing saha anu percaya moal buru-buru. Kitu deui pangadilan ku Kami bakal dipasangkeun kana tali ukur, jeung kabeneran kana unting-unting; sarta hujan és bakal nyapu pangungsian tina bohong, jeung cai-cai bakal ngabahekeun tempat panyumputan. Jeung jangji maraneh jeung pati bakal dibatalkeun, jeung kasapukan maraneh jeung naraka moal nangtung; lamun pecut anu ngagebrus ngaliwatan bakal ngalintas, harita maraneh bakal diinjak ku éta. Yesaya 28:14–18.

“tujuh waktos” téh geus disumputkeun ku kabohongan, sarta nalika Allah ngaliwat ti umat perjangjian-Na baheula sarta ngasup kana perjangjian jeung saratus opat puluh opat rébu, batu anu baheula dipiceun, nyaéta batu juru, bakal naék jadi “sirah” tina juru éta. Pikeun jalma-jalma anu ngartos kana bebeneran ieu, éta téh mulya, sedengkeun pikeun jalma-jalma anu henteu ngartos, batu anu jadi sirah tina juru éta lain ngan ukur ngaremurkeun maranéhna, tapi ogé sacara métaforis jadi batu nisan maranéhna.

Dina kitab Daniel, dina pasal dalapan jeung ayat salapan welas, urang manggihan “ahir panungtungan” tina murka, ku kituna nandakeun yén tangtu kudu aya ogé “ahir kahiji” tina murka éta. Mangsa waktu ti taun 677 SM nepi ka 22 Oktober 1844 ngagambarkeun mangsa waktu salila tempat suci (jeung pasukan) bakal diinjak-injak. Tapi kapausan kudu tetep makmur nepi ka murka éta réngsé, nurutkeun Daniel pasal sabelas, ayat tilu puluh genep. Lamun ahir murka dina pasal dalapan ngagambarkeun ahir hiji mangsa waktu, mangka ahir murka dina pasal sabelas ogé ngagambarkeun ahir hiji mangsa waktu. Ieu téh anu écés diajarkeun ku Alkitab, sanajan bebeneran ieu geus ditutupan ku kabohongan ku jalma-jalma anu geus nyieun hiji perjangjian jeung pati.

Ahir duanana amarah éta ngagambarkeun ahir tina hiji jangka waktu anu sarua, sabab duanana mangrupikeun panggenapan tina kutuk anu sarua, nyaéta dua rébu lima ratus dua puluh taun panyebaran, panawanan, jeung perbudakan. Karajaan kalér mimiti ngalaman panyebaran,

panawanan, jeung perbudakan tina “tujuh kali,” nalika dina taun 723 SM, raja Asyur mawa maranéhna kana panawanan. Karajaan kidul ngalaman nasib anu sarua dina taun 677 SM. Yermia negeskeun kanyataan ieu.

Israél téh domba anu paburencay; singa-singa geus ngusir manéhna jauh: mimitina raja Asyur geus ngadahar manéhna; sarta ahirna ieu Nebukadnesar raja Babul geus ngarémukkeun tulang-tulangna. Yermia 50:17.

Yermia keur nandaan hiji panghukuman anu lumangsung satapak demi satapak. Urang Asyur nyingkirkeun karajaan kalér dina taun 723 SM, tuluy maranéhna mawa Manasye ka Babul, kota karajaan maranéhna, dina taun 677 SM. Saterusna Nebukadnesar mawa Yoyakim, ku kituna nandaan mimiti tujuh puluh taun pangbuangan dina taun 606 SM. Tuluy Nebukadnesar mawa Zedekia sarta ngancurkeun Yerusalem dina taun 586 SM.

Karajaan kidul geus dipéling yén maranéhna bakal nandangan nasib anu sarua jeung karajaan kalér lamun maranéhna terus dina pambarontakanana. Panghukuman anu tumiba ka karajaan kalér bakal dilaksanakeun ka karajaan kidul, sarta lambang tina panghukuman éta nya éta hiji tali ukur anu kudu direntangkeun ka luhur Yuda. Dina kasaksian Yesaya, éta ngan saukur “tali ukur,” tapi dina petikan di handap, “tali ukur” téh nya éta “tali ukur Samaria.”

Ku sabab kitu, kieu timbalan PANGERAN, Allah Israil: “Tingali, Kami rék ngadatangkeun musibat anu kacida goréngna ka Yerusalem jeung Yuda, nepi ka sing saha anu ngadéngé béjana, duanana ceulina baris ngagerendeng. Jeung Kami baris ngentangkeun ka luhur Yerusalem tali ukur Samaria, jeung bandul imah Ahab; sarta Kami baris ngusap Yerusalem sakumaha jalma ngusap piring, ngusapna nepi ka dibalikeun beungeut-handap. Jeung Kami baris ninggalkeun sesa warisan Kami, sarta nyerahkeun maranéhna kana panangan musuh-musuhna; sarta maranéhna baris jadi jarahan jeung rampasan pikeun sakabéh musuhna; Ku sabab maranéhna geus ngalakonan naon anu jahat dina paningal Kami, sarta geus ngamurkaeun Kami, ti saprak poé karuhunna kaluar ti Mesir, nepi ka poé ieu.” 2 Raja-raja 21:12–15.

Aya dua ungkara nubuatan dina ayat-ayat anu kakara dicutat anu kudu dipaluruh. Nu kahiji nya éta ceuli ngadédéngé nepi ka ngariyeg, jeung nu hiji deui nya éta unting-unting. Dina ayat-ayat ieu, tali ukur Samaria ogé dipikawanoh minangka unting-unting kulawarga Ahab. Tali ukur jeung unting-unting téh pakakas panghukuman, anu dipaké dina prosés ngawangun. Dina ayat-ayat éta, dipidangkeun yén panghukuman anu sarua anu geus dilaksanakeun ka karajaan kalér, anu dilambangkeun ku Samaria jeung kulawarga Ahab, bakal ditumpahkeun ka Yuda jeung Yerusalem. Dina waktu panggeuing éta ditepikeun, karajaan kalér Israél geus kungsi diserang, ditaklukkeun, diruksak, sarta dibawa kana pangawulaan. Pesen ngeunaan panghukuman Allah nimbulkeun ceuli ngariyeg ka jalma-jalma anu ngadéngé éta panggeuing. Boh unting-unting boh ceuli ngariyeg kapanggih masing-masing tilu kali dina Kitab Suci. Dina unggal kaayaan, éta ngagambarkeun bendu Allah ka umat-Na sorangan.

Jeung PANGERAN sumping, ngadeg, tuluy ngagero saperti dina waktu-waktu saméméhna, “Samuel, Samuel.” Geus kitu Samuel ngawaler, “Mangga dawuh; margi abdi Gusti nguping.”

Jeung PANGERAN ngandika ka Samuel, “Tingali, Kami rek ngalakonan hiji perkara di Israil, anu matak ceuli unggal jalma anu ngadéngéna ngarerebet. Dina poé éta Kami bakal ngalaksanakeun ka Eli sagala perkara anu geus Kami ucapkeun ngeunaan kulawargana; sanggeus Kami ngamimitianana, Kami ogé bakal ngaréngsékeunana.” 1 Samuel 3:10–12.

Runtagna kulawarga Eli téh nya éta nubuat anu ngajadikeun duanana ceuli ngariyeg dina saha baé anu ngadéngéna. Ngarieyegna ceuli, dina mangsa Samuel, ngalambangkeun kaliwatna kulawarga Eli. Kasampurnaan tina ramalan anu dipasihkeun ka Samuel téh nya éta runtagna kulawarga Eli jeung diteguhkeunana Samuel minangka nabi. Samuel ngagambarkeun hiji umat anu, sakumaha ceuk Petrus, baheula lain umat Allah, tapi ayeuna jadi umat-Na; sabab nalika Samuel diteguhkeun minangka nabi, kulawarga Eli diruntuhkeun. Yermia ogé ngawartakeun hiji panghukuman ngalawan kapamingpinan Yerusalem anu matak ngarieyegna ceuli.

Jeung caritakeun, Dangukeun ku maranéh firman PANGERAN, hé raja-raja Yuda jeung pangeusi Yerusalem; kieu timbalan PANGERAN semesta alam, Allah Israil: “Tenjo, Kami rek ngadatangkeun cilaka ka ieu tempat, nepi ka sing saha anu ngadéngéna, ceulina bakal ngagerendeng.” Yermia 19:3.

Sadayana tilu rujukan ngeunaan ceuli ngadédéngék pakait jeung hiji umat perjangjian anu geus nyieun hiji perjangjian jeung pati sarta satuluyna diserang, ditaklukkeun, diruksak, disebarkeun, jeung dibawa kana pangbudakan. Ceuli ngadédéngék téh mangrupa lambang panghukuman tina murka Allah, sarta lambang panghukuman éta ogé digambarkeun tilu kali dina Kitab Suci, ku kecap “unting-unting.” Urang geus maca éta dina second Kings jeung Yesaya, tapi aya kénéh hiji rujukan séjén ngeunaan “unting-unting” dina Kitab Suci, sarta dina éta rujukan kecap unting-unting ditarjamahkeun tina kecap Ibrani anu béda ti dua rujukan saméméhna.

Malaikat anu nyarita ka sim kuring sumping deui, tuluy ngahudangkeun sim kuring, saperti jalma anu dihudangkeun tina saréna, sarta pok ka sim kuring, “Naon anu ku maneh katingali?” Sim kuring ngawaler, “Kami parantos nenjo, sarta tempo, aya hiji kaki dian sadayana tina emas, jeung aya hiji bokor dina luhurna, sarta tujuh lampu aya dina éta, jeung tujuh pipa pikeun tujuh lampu anu aya dina luhurna. Jeung aya dua tangkal zaitun di gigireunana, hiji di beulah katuhu bokor éta, jeung hiji deui di beulah kénkana.” Ku kituna sim kuring ngawaler sarta nyarita ka malaikat anu nyarita ka sim kuring, pokna, “Naon ieu sadayana, gusti abdi?” Tuluy malaikat anu nyarita ka sim kuring ngawaler sarta pok ka sim kuring, “Naha maneh teu nyaho naon ieu?” Sim kuring ngawaler, “Henteu, gusti abdi.” Tuluy anjeunna ngawaler sarta nyarita ka sim kuring, pokna, “Ieu téh firman PANGERAN ka Zerubabel, kieu: Henteu ku kakuatan, lain ku kakawasaan, tapi ku Roh Kami, saur PANGERAN Nu Maha Kawasa. Saha maneh, he gunung gede? Di payuneun Zerubabel maneh bakal jadi dataran; sarta anjeunna bakal ngaluarkeun batu puncakna bari disarengan ku surak, pokna: ‘Kurnia, kurnia ka éta!’” Leuwih ti éta, firman PANGERAN sumping ka sim kuring, pokna, “Leungeun Zerubabel geus nempatkeun dasar ieu Bait; leungeunna ogé bakal ngarampungkeunana; sarta maneh bakal nyaho yén PANGERAN Nu Maha Kawasa geus ngutus Kami ka aranjeun. Sabab saha anu geus nganggap hina poe perkara-perkara leutik? Maranéhna bakal bungah, sarta bakal ningali tali unting dina leungeun Zerubabel babarengan jeung éta tujuh; éta téh panon-panonna PANGERAN, anu ngider ka ditu ka dieu ka sakuliah bumi.” Tuluy sim kuring ngawaler sarta

pok ka anjeunna, “Naon dua tangkal zaitun ieu anu aya di beulah katuhu kaki dian jeung di beulah kénca éta?” Sim kuring ngawaler deui sarta pok ka anjeunna, “Naon dua dahan zaitun ieu anu ngaliwatan dua pipa emas ngocorkeun minyak emas tina dirina sorangan?” Anjeunna ngawaler ka sim kuring sarta pok, “Naha maneh teu nyaho naon ieu?” Sim kuring ngawaler, “Henteu, gusti abdi.” Tuluy pok anjeunna, “Ieu téh dua anu diurapan, anu nangtung di payuneun Gusti sakuliah bumi.” Zakaria 4:1–14.

Kecap nu ditarjamahkeun jadi “bandul unting-unting” dina 2 Raja-raja jeung Yesaya dua puluh dalapan nyaéta “mishqâl,” sarta hartina beurat. Dina duanana petikan éta, hiji beurat (bandul unting-unting) bakal ditambahan kana tali. Beurat téh anu dipaké dina timbangan, sarta ngagambarkeun pangadilan. Tali anu aya beuratna téh nyaéta tali pangadilan. Tali Samaria nyaéta mangsa “tujuh kali,” atawa dua rébu lima ratus dua puluh taun. Mangsa waktu anu sarua éta bakal ditumpangkeun kana karajaan kidul, sakumaha anu geus ditimpakeun ka karajaan kalér. Ahir tina salah sahiji tali éta dicirian dina kitab Daniel boh salaku ahir tina amarah panungtungan boh salaku ahir tina amarah kahiji. Mangsa éta digambarkeun dina Daniel minangka mangsa nalika Yerusalem jeung pasukanana bakal diinjak-injak ku dua kakawasaan anu ngabinasakeun, nyaéta paganisme jeung kepausan. Duanana mangsa éta bakal dimimitian nalika kota-kota ibukota masing-masing diserang, ditaklukkeun, diruksak, sarta warga-wargana dibawa kana perbudakan.

Tapi dina Zakaria, kecap “plummet” diwangun ku gabungan dua kecap Ibrani. Kecap nu kahiji nyaéta “‘eben”, jeung hartina “ngawangun”, sarta ogé hartina “batu”. Hartina “batu wangunan”. Tuluy éta kecap digabungkeun jeung kecap Ibrani “bedîyl”, nu hartina “ngabagi atawa misahkeun”. “Plummet” dina Zakaria nyaéta batu anu jadi dasar wangunan sarta ngahasilkeun pamisahan jeung pabédan. Pabédan éta aya antara dua golongan anu nyembah; hiji golongan anu bungah nalika maranéhna ningali batu éta, ngajadikeun éta kapala juru maranéhna, sarta ngawangun di luhur éta, jeung nu séjén anu henteu ningali éta, nolak éta, titajong ku éta, sarta ahirna diremuk ku éta, anu tuluy jadi batu nisan atawa batu kuburan maranéhna. Hiji golongan nyieun perjangjian jeung hirup, nu séjén perjangjian jeung pati.

Dina sajarah Zakaria, Israél baheula kakara kaluar ti Babul pikeun ngawangun deui jeung mulangkeun Yerusalem. Zerubabel diangkat jadi gubernur, sarta kudu ngawaskeun pagawean éta. Anjeunna nempatkeun batu pondasi dina awal pagawean, jeung anjeunna masang batu puncak, atawa batu panutup, dina ahir pagawean. Zerubabel hartina “turunan ti Babul”. Sakabéh nubuat keur nandaan poé-poé panungtungan, jeung ngaran Zerubabel téh lambang tina sajarah amanat malaikat kahiji nalika batu pondasi diteundeun, sarta ngaranna ogé lambang tina amanat malaikat katilu, nalika batu puncak, atawa batu panutup, dipasang. Perwujudan tina curahan Roh Suci boh dina gerakan kahiji boh dina gerakan kadua dilambangkeun ku ngaran Zerubabel (turunan ti Babul), sabab éta ngagambarkeun amanat anu nyaur ka generasi pamungkas tina “turunan ti Babul”, supaya maranéhna kaluar. Ieu ngagambarkeun amanat Pekik Tengah Peuting anu lumangsung dina gerakan kahiji, sarta anu rék lumangsung dina gerakan pamungkas tina Pekik Nyaring.

Dua tangkal zaitun, dua dahan zaitun, jeung dua nu diurapan anu ngalambangkeun bejana-bejana nu ka jerona dua pipa emas ngucurkeun minyak:

“Jalma-jalma anu diurapan anu nangtung di sisi Gusti nu ngawasaan sakuliah bumi, miboga kalungguhan anu kungsi dipaparinkeun ka Sétan minangka kerub nu nutupan. Ku mahluk-mahluk suci anu ngurilingan tahta-Na, Gusti ngajaga komunikasi anu tetep jeung pangeusi bumi. Minyak emas téh ngawakilan rahmat anu ku éta Allah ngajaga sangkan lampu-lampu jalma-jalma percaya tetep kacukupan, supaya ulah ngiceupan teras pareum. Lamun lain ku sabab minyak suci ieu dituangkeun ti sawarga dina pesen-pesen Roh Allah, kakuatan-kakuatan kajahatan bakal ngawasaan manusa sagemblengna.

“Allah dihina lamun urang henteu narima pangwawaran anu ku Anjeunna dikirimkeun ka urang. Ku kituna urang nampik minyak emas anu ku Anjeunna rek dicurahkeun kana jiwa urang supaya disalurkeun ka jalma-jalma anu aya dina poek. Nalika panggero éta datang, ‘Behold, the bridegroom cometh; go ye out to meet him,’ jalma-jalma anu henteu narima minyak suci, anu henteu ngamumulé kurnia Kristus dina haténa, baris manggihan, saperti parawan-parawan bodo éta, yén maranéhna henteu siap papanggih jeung Gustina. Maranéhna henteu boga dina dirina sorangan daya pikeun meunangkeun éta minyak, sarta hirupna ruksak. Tapi lamun Roh Suci Allah dipénta, lamun urang nyuhunkeun kalayan pageuh, sakumaha Musa ngalakukeun, ‘Show me thy glory,’ kaasih Allah bakal dicurahkeun lega kana haté urang. Ngaliwatan pipa-pipa emas, minyak emas bakal disalurkeun ka urang. ‘Not by might, nor by power, but by my Spirit, saith the Lord of Hosts.’ Ku narima pancaran caang ti Panonpoé Kabeneran, anak-anak Allah moncorong minangka cahaya-cahaya di dunya.”
Review and Herald, July 20, 1897.

Sakarja parantos sababaraha kali naros saha ari dua tangkal zaitun éta, ku kituna narik perhatian kana rupa-rupa lambang ngeunaan dua saksi. Sadérék White nangtukeun yén dua tangkal zaitun éta nyaéta dua saksi dina Wahyu sabelas.

“Ngeunaan dua saksi, nabi nandeskeun deui kieu: ‘Ieu téh dua tangkal zaitun, jeung dua kaki lampu anu nangtung di payuneun Allah nu boga bumi.’ ‘Firman Anjeun,’ saur nu ngarang Jabur, ‘nyaeta lampu pikeun suku sim kuring, jeung cahaya pikeun jalan sim kuring.’ Wahyu 11:4; Jabur 119:105. Dua saksi eta ngalambangkeun Kitab Suci Perjangjian Heubeul jeung Perjangjian Anyar.” The Great Controversy, 267.

Zakaria kungsi hayang ngartos saha éta dua saksi téh. Dina Révolusi Perancis, maranéhna téh Perjangjian Heubeul jeung Perjangjian Anyar. Maranéhna dilambangkeun minangka Musa jeung Élia anu dipaéhan di jalan ku sato galak anu naék ti jero liang anu teu aya dasarna. Maranéhna ngawakilan palayanan Future for America anu dipaéhan dina 18 Juli 2020.

Dina awal ieu pasal, sanggeus Zakaria dihudangkeun, nalika tulang-tulang garing nu paéh dikumpulkeun, tapi can acan hirup, Jibril naros, “Naon anu ku maneh ditempo?” Zakaria ngajelaskeun naon anu ku anjeunna geus ditempo, tuluy naros, “Naon ieu sadayana, gusti abdi?” Jibril nekenkeun poko patalékan éta ku ngawaler patalékan Zakaria ku hiji patalékan deui. Anjeunna naros ka Zakaria, “Naha maneh henteu nyaho naon ieu?” Saterusna Jibril ngawaler, “Ieu firman PANGERAN ka Serubabel, saur-Na, Henteu ku kakuatan, atawa ku kakawasaan, tapi ku Roh Kami, saur PANGERAN Nu Maha Kawasa.”

Kecap PANGERAN anu dipasihkeun ka Zerubabel nya éta, “Lain ku kakawasaan, lain ku kakuatan, tapi ku Roh Kami. Saha ari maneh, eh gunung anu gede? Di hareupeun Zerubabel maneh bakal jadi tanah rata; sarta anjeunna bakal ngaluarkeun batu puncakna bari gumuruh ku sorana, maranehna ngagero, Rahmat, rahmat ka dinya.”

Zerubbabel, gupernur, ngalambangkeun utusan anu nyiapkeun jalan dina sajarah awal jeung ahir, anu di payuneunna gunung jadi rata kawas dataran. Yesaya ngajentrekeun padamelan utusan anu sarua sarta nyebutkeun yén manéhna bakal “ngalempengkeun hiji jalan raya di tanah gurun pikeun Allah urang,” sarta yén manéhna bakal ngajadikeun “unggal lebak” “diangkat luhur.” Manéhna ogé bakal ngajadikeun “unggal gunung jeung pasir” “direndahkeun,” sabab “gunung anu gede” di payuneun gupernur Zerubbabel “bakal jadi dataran.”

Pesen William Miller ngeunaan “tujuh kali” dipasihkeun ka anjeunna ku Allah. Zerubabel ngawakilan William Miller anu nempatkeun batu pondasi “tujuh kali,” sarta anjeunna ogé ngawakilan leungeun anu “bakal ngaluarkeun batu puncak” kalayan “sora ngagorowok, nyambat, Rahmat, Rahmat ka dinya.” Pangulangan kecap “rahmat” ngawakilan pesen Midang peuting. “Ngagorowok” ngawakilan pesen anu sarua jeung anu diwakilan ku sora tarik malaikat katilu, sarta “nyambat” ngawakilan Midang peuting. Sakabéh petikan éta nyaritakeun ngeunaan pesen Midang peuting. Ieu nyaritakeun ngeunaan para parawan anu keur saré dina maot di jalan-jalan dina Wahyu sabelas, anu ngalangkung ngaliwatan lebak tulang-tulang garing anu paéh. Ieu nyaritakeun ngeunaan kabangkitan tulang-tulang garing anu paéh, sarta ngeunaan kalungguhan nubuat tina “unting-unting” anu katingali ku para parawan wijaksana anu nyababkeun maranehna suka bungah.

Tuluy Sakaria nyebut, “salian ti éta.” Salian ti éta, hartina nempatkeun petikan anu nuturkeun di luhureun petikan saméméhna. Ieu mangrupa rujukan kana prinsip nubuat garis demi garis. Paguneman saméméhna ngaidéntifikasi hudangna umat Allah dina tengah wengi, anu diwakilan ku Sakaria. Paguneman saméméhna sababaraha kali nekenkeun kahayang umat Allah dina poé-poé panungtungan pikeun ngartos saha dua saksi dina Wahyu sabelas téh. Paguneman saméméhna ngaidéntifikasi yén Serubabel ngawakilan pagawéan dina gerakan anu kahiji jeung ogé pagawéan dina gerakan anu panungtungan. Eta ngaidéntifikasi yén “leungeun” Serubabel (anu ngawakilan kakawasaan manusa) kudu nempatkeun batu pondasi jeung batu puncak, tapi pagawéan ku leungeunna téh baheula kénéh jeung ayeuna ogé ngan kahontal ku kakawasaan ilahi ti Panglipur.

Paguneman anu satuluyna, anu kudu ditempatkeun di luhur paguneman saméméhna, nétélakeun yén nalika “leungeun Zerubabel” keur ngaréngsékeun pagawean éta, mangka umat Allah dina poé-poé panungtungan bakal “nyaho yén PANGERAN” geus “ngutus” Jibril, nu mawa caang, “ka” umat Allah. Maranehna bakal mikawanoh prosés komunikasi sawarga anu mangrupa bebeneran kahiji anu dilambangkeun dina patalina jeung Wahyu Yesus Kristus. Nolak ieu pesen jeung pagawean Zerubabel, sarua jeung nolak pesen anu asalna ti Jibril, anu ditarimana ti Kristus, anu ku Anjeunna dina gilirannana ditarima ti Rama.

Geus éta, dua golongan anu nyembah téh ditetepkeun. Hiji golongan “ngahina kana poé perkara-perkara leutik?” Ari golongan anu séjén “bakal bungah” lamun maranehna “ningali bandul

timah dina leungeun Zerubbabel jeung eta tujuh” anu “mangrupa panon-panonna PANGERAN, anu lumpat ka ditu ka dieu ngurilingan sakuliah bumi.” Jalma-jalma anu ngahina kana poé perkara-perkara leutik, keur ngahina kana karya sajarah William Miller sakumaha dilambangkeun ku “bandul timah.” Maranéhna dipapadankeun jeung jalma-jalma anu bungah nalika maranéhna ningali “bandul timah” dina leungeun Zerubbabel. “Bandul timah” dina kitab Zakaria téh nya éta batu wangunan anu nimbulkeun pamisahan. Hiji golongan ngahina kana “bandul timah,” sabab maranéhna nampik ningali yén “bandul timah” dina leungeun Zerubbabel téh aya jeung “eta tujuh.” Kecap “tujuh” anu aya jeung “bandul timah,” nyaéta kecap Ibrani anu sarua anu ditarjamahkeun jadi “tujuh kali” dina Imamat dua puluh genep.

Tuluy Zakhariah ngulangkeun kanyataan yén nalika anjeunna hudang, anjeunna henteu terang saha éta dua saksi téh. Ku sabab kitu anjeunna naros deui, “Naon ieu dua tangkal zaitun?” Anjeunna ngulang deui éta patanyaan, bari nanyakeun, “Naon ieu dua dahan zaitun anu ngaliwatan dua pipa emas ngocorkeun minyak emas tina dirina sorangan?” Jeung Gabriel netelakeun éta patanyaan ku sakali deui ngawalon patanyaan Zakhariah ku patanyaan, “Naha maneh henteu terang naon ieu téh?” anu ku Zakhariah diwaler, “Henteu.” Tuluy Gabriel nyarios, “Ieu teh dua anu diurapi, anu nangtung di payuneun Gusti sakuliah bumi.”

Ieu pasal dimimitian ku Jibril ngahudangkeun Zakaria tina saréna. Ku kituna, Zakaria ngawakilan para parawan anu dihudangkeun dina tengah wengi, sarta nalika para parawan éta dihudangkeun, maranéhna digambarkeun miboga beban anu kacida gedéna pikeun ngartos naon anu diwakilan ku dua saksi dina Wahyu pasal sabelas. Sakabéh kitab dina Alkitab patepung sarta mungkas dina kitab Wahyu. Sakabéh nabi sapamadegan hiji jeung nu séjénna, sabab Allah lain pangarang kabingungan. Sakabéh nabi nyarita leuwih loba ngeunaan poé-poé panungtungan tibatan ngeunaan poé-poé nalika maranéhna hirup.

Jibril ngagunakeun prinsip Alfa jeung Omega ku netelakeun yén Zerubabel bakal ngamimitian jeung ngaréngsikeun pagawean ngawangun Bait Allah. Pagaweanana digambarkeun ku neundeun batu pondasi dina awal jeung batu pucuk dina ahir. Zerubabel ngawakilan gerakan Millerite jeung gerakan Future for America.

Nu ditepikeun ku Jibril ka Zakaria téh yén pagawéan Panjerit Tengah Peuting, boh dina gerakan malaikat kahiji boh dina gerakan malaikat katilu, dilaksanakeun ku kakawasaan Roh Suci.

Basa maranéhna ngagoler paéh di jalan, dunya gumbira ku ningali mayit-maranehna; tapi nalika maranéhna hudang deui, dunya tuluy kasieun, sedengkeun maranéhna sorangan gumbira. Maranéhna gumbira sabab maranéhna ningali unting-unting tina éta “tujuh waktu” aya dina panangan Zerubbabel. Unting-unting téh nya éta batu anu dijadikeun dadasar pangwangunan, anu misahkeun jalma wijaksana ti nu bodo.

Zakaria henteu nyebut, “anu tujuh,” anjeunna nyebut, “eta tujuh.” Eta ningali boh dua rébu lima ratus dua puluh taun paburencay. Kecap anu ditarjamahkeun jadi “tujuh” téh sarua jeung kecap anu ditarjamahkeun jadi “tujuh kali” dina Imamat dua puluh genep, sarta ngagambarkeun “kutuk” perbudakan anu ditimpakeun ka duanana karajaan kalér jeung kidul Israil. Kitab Daniel ngaidentifikasi “eta tujuh” minangka amarah anu kahiji jeung anu panungtung.

Batu pondasi anu diteundeun ku William Miller nyaéta “tujuh kali,” sarta batu puncak anu diteundeun ku gerakan malaikat katilu nyaéta “tujuh kali.” Jalma-jalma anu baris gumbira nalika maranéhna ningali “éta tujuh” dina hudangna Midang Peuting tina poé-poé panungtungan, bakal nyaksian hiji pamisahan jeung pameuntasan antara nu mulya jeung nu hina. Nu mulya bakal gumbira nalika maranéhna asup kana kasatunggalan anu sampurna, jeung nu hina bakal nyaho nalika geus kasép yén maranéhna teu miboga minyak anu geus ngocor turun ngaliwatan dua pipa emas. Kaleresan anu nyababkeun kagumbiraan pikeun hiji golongan bakal jadi batu sandungan pikeun golongan anu séjén, sanajan éta geus sayaga pikeun katingali ku sakumna anu daék ningali.

Sakumaha “tujuh kali” jadi hiji ujian dina awal taun 1856, nalika Adventisme Filadelfia ngalih kana Adventisme Laodikea, “tujuh kali” téh sakali deui jadi hiji ujian dina panutupanana, pas dina titik Adventisme Laodikea dialihkeun kana Adventisme Filadelfia. Ujian dina awalna gagal dina taun 1863, ku panolakan kana doktrin Alkitabiah ngeunaan “tujuh kali.” Jalma-jalma anu gagal dina ujian dina panutupanana dina taun 2023, bakal ngalakukeun kitu lantaran maranéhna nolak pangalaman anu ditungtut ku ubar nu ditandaan ku “tujuh kali” dina Imamat dua puluh genep.

Penting pisan pikeun netepkeun yén kitab Daniel sapinuhna ngajaga “tujuh waktu,” saméméh urang mimiti nganggap pesen nubuat tina genep pasal kahiji kitab Daniel, sabab pasal opat jeung lima nyaritakeun ngeunaan “tujuh waktu,” sarta éta nandakeun awal jeung ahirna dua tanduk tina sato galak bumi dina Wahyu pasal tilu welas.

Urang bakal ngamimitian nimbang genep bab anu kahiji éta dina artikel salajengna.

“Cahaya anu ditampi ku Daniel ti Allah dipasihkeun hususna pikeun poé-poé panungtungan ieu. Titingalian anu anjeunna tingali di sisi Walungan Ulai jeung Hiddekel, walungan-walungan gedé di Sinear, ayeuna keur lumangsung dina prosés kacumponan, sarta sakumna kajadian anu geus diramalkeun éta moal lila deui baris kalakonan.

“Titénan kaayaan bangsa Yahudi nalika nubuat-nubuat Daniel dipaparinkeun.

“Hayu urang masihan waktos anu leuwih loba pikeun ngulik Alkitab. Urang can ngartos kana firman sakumaha kuduna. Kitab Wahyu dibuka ku parentah ka urang supaya ngartos pangajaran anu dikandungna. ‘Bagja jalma anu maca, jeung maranéhna anu ngadéngé kecap-kecap ieu nubuat,’ saur Allah, ‘jeung ngajaga sagala perkara anu ditulis di jerona: sabab waktuna geus deukeut.’ Lamun urang salaku hiji umat ngartos naon hartina ieu kitab pikeun urang, bakal katingali di antara urang hiji kabangunan rohani anu agung. Urang can ngartos sapinuhna palajaran-pelajaran anu diajarkeunana, sanajan aya parentah anu geus dipasihkeun ka urang pikeun nalungtik jeung ngulik éta.”

“Baheula para guru parantos nyatakeun yén Daniel jeung Wahyu téh kitab-kitab anu disegel, sarta jalma-jalma geus ngajauh ti éta. Kasinjang anu ku rusiahna nu katempo geus nahan loba jalma sangkan henteu ngangkatna, ku panangan Allah sorangan parantos dicabut tina bagian-bagian ieu tina pangandika-Na. Ngaran ‘Wahyu’ sorangan pisan ngabantah pernyataan yén éta téh kitab anu disegel. ‘Wahyu’ hartina yén aya hiji hal anu penting diungkabkeun. Kaleresan-kaleresan dina ieu kitab ditujukeun ka jalma-jalma anu hirup dina poé-poé panungtungan ieu. Urang nangtung bari kasinjang geus dipiceun di tempat suci tina

perkara-perkara anu suci. Urang henteu kudu nangtung di luar. Urang kudu asup, lain kalayan pikiran anu teu taliti tur teu hormat, lain ku léngkah anu gurungus, tapi kalayan hormat jeung kasieun ka Allah. Urang keur ngadeukeutan kana waktu nalika nubuat-nubuat dina kitab Wahyu bakal digenepan.” Testimonies to Ministers, 113.